

něvadž shledal usnesení městské rady v Bratislavě ze 14. září 1918, jímž bylo st-li uznáno domovské právo podle § 10 zák. čl. XXII z r. 1886, nezákonným a neuznal proto, že by st-l byl k žádosti oné oprávněn pro nedostatek podmínky v § 9 cit. úst. zák. stanovené.

Dlužno se tedy zabývatí nejprve otázkou, byl-li žal. úřad vůbec oprávněn zrušiti ono usnesení městské rady v B. Žal. úřadu nebylo by lze zajisté upříti právo, aby jako správní úřad nadřízený obci prohlášoval za právně neúčinná rozhodnutí městské rady, která by byla absolutně zmatečná a proto právní moci neschopná buď pro absolutní nepřislušnost městské rady, nebo proto, že by zakládala stav s platným právním řádem naprosto neslučitelný (na př. propůjčení neb uznání domovského práva cizinci — viz na př. nál. Boh. 823 adm.).

O takové usnesení však v tomto případě nejde, neboť žal. úřad nezrušil usnesení městské rady v B. pro zmatečnost, nýbrž z důvodu, že st-l, nepřispívav k obecním břemenům po dobu §em 10 zák. čl. XXII z r. 1886 předepsanou, nesplnil zákonného předpokladu nabytí domovského práva. Usnesení to v době svého vydání neodporovalo tehdejšímu právnímu řádu, neboť bylo vydáno v době, kdy B. byla ještě součástí bývalého království uherského a st-l byl v době té státním občanem uherským.

Žal. úřad založil však, jak z odvodního spisu jest zřejmo, svou kompetenci na ustanovení § 10 zák. čl. XXI z r. 1886. Leč zrušovací právo, ustanovením tím ministrům propůjčené, jest vyloučeno proti rozhodnutím zastupitelských sborů obcí, jež jsou konečná a jež lze naříkati toliko stížností k nss. Tuto zásadu vyslovil a podrobněji odůvodnil nss již v nál. Boh. 1016 adm.

Ježto pak rozhodnutí městského výboru v B. ze 14. září 1918 bylo ve smyslu § 164 zák. čl. XXII z r. 1886 konečné, podléhající toliko stížnosti k správnímu soudu, jest naproti němu použití zrušovacího práva ve smyslu § 10 zák. čl. XXI z r. 1886 vyloučeno a nebylo lze tedy ani podle tohoto ustanovení v tomto případě rozhodnutí městského výboru zrušiti z moci úřední.

Pak padá však jediný důvod, pro který ministr odmítnul žádost st-le za přiznání státního občanství čl. ve smyslu § 9 uved. úst. zák., pročesť slušelo nař. rozhodnutí zrušiti v jeho celku podle § 7 zák. o ss.

Č. 3108.

O b e c n í s a m o s p r á v a. — Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: * J e d n o t l i v í o b č a n é n e j s o u l e g i t i m o v á n í k e s t í ž n o s t í d o r o z h o d n u t í z e m. s p r á v n í h o v ý b o r u, k t e r ý m b y l o p o d l e § 3 o b e c. z ř í z e n í p r o Č e c h y n a v r h o v a n é j i m i r o z l o u č e n í o b c e o d e p ř e n o.

(Nález ze dne 14. ledna 1924 č. 538.)

V ě c: Josef V. ve Vel. V. a spol. proti zemskému správnímu výboru v Praze(za zúčastněnou obec města H. — ředitel měst. úřadů Kar. Dvořák) o rozloučení obce.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á.

D ů v o d y: O b c e H. a V e l k á V. b y l y v r. 1914 p r a v o p l a t n ě s l o u č e n y v j e d n u o b e c H. d l e § 2 o b e c. z ř. a n a z á k l a d ě s m l o u v y z 11. z á ř í 1913 m e z i o b ě m a o b c e m i u z a v ř e n é.

V roce 1921 podalo několik občanů Velké V., mezi nimi st-lé, k zsv-u v Praze žádost, aby obec H. byla opětně rozloučena ve dvě samostatné obce Velkou V. a H. z toho důvodu, že nebyly splněny předpoklady a podmínky předchozího sloučení těchto dvou obcí a že se nedostavily předpokládané výhody sloučení, ba naopak že sloučením nastalo zhoršení situace vzhledem k tomu, že poplatníkům jsou ukládána nepoměrně větší břemena veřejná, než jak tomu bylo před sloučením.

Nař. rozhodnutím zsv v souhlase se zsp-ou nepovolil dle § 3 ob. zřiz. žádané rozloučení, protože není podstatného důvodu, aby bylo něco měněno na stavu, jenž byl zjednán r. 1914 provedeným sloučením obou těchto obcí.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Dle § 3 obec. zřiz. ze 16. dubna 1864 č. 7 z. z. ve znění zák. z 19. srpna 1893 č. 59 z. z., který jedná o rozloučení obcí, rozhoduje o tom, může-li se rozloučení státi či nikoliv, výbor zemský dohodnuv se o tom se zsp-ou. Před konečným rozhodnutím jest slyšeti příslušné okr. zastupitelstvo.

Z toho, že zák. pro řešení této otázky nastanoví žádného řízení, v němž by se snad mělo přihlížeti k určitým poměrům, a v němž by snad jednotlivcům náleželo postavení strany nebo právo o rozloučení býti slyšenu, jest zřejmo, že rozloučení obce jest otázkou veř. zájmu, který se nestává právem jednotlivce tím, že jednotlivec řešení této otázky navrhl. Úvaha o ní a úprava její zůstává výhradně a vždy jen součástí pravomoci úřadů k tomu povolaných.

Nepříznává-li jednotlivým občanům zák. ani subjektivní nárok na rozloučení obcí, ani v řízení k tomu vedoucím postavení a práva strany, nelze st-le uznati za oprávněné, aby výrok žal. úřadu, kterým bylo jimi navržené rozloučení obce odepřeno, potírati stížností před nss-em.

Musila býti tudíž stížnost odmítnuta jako nepřipustná, aniž bylo možno zabývati se věcnými námitkami v ní uplatňovanými.

Č. 3109.

Obecní volby: * Podle § 5 vol. řádu není z volitelnosti do obecního zastupitelstva vyloučen zřízenec městské elektrárny, který není trvale ustanoven.

(Nález ze dne 14. ledna 1924 č. 539).

Věc: Ignát W. v Kam. Š. proti politické exposituře v Čes. Kamenici o volitelnost do obecního zastupitelstva.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím byla podle § 53 zák. z 31. ledna 1919 č. 75 Sb. volba st-le, strojníka městského a elektrického podniku, za člena obecního zastupitelstva v K. Š. prohlášena neplatnou z důvodu, že st-l jako obecní zaměstnanec podléhá disc. moci obecního zastupitelstva, resp. výboru obcí ve správě elektrického podniku dosazeného, pročež dle § 5 č. 1 vol. ř. za člena obecního zastupitelstva volen býti nemůže.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto: